

i per çó fou així mateix, que l'entusiasme s'arrelà mes fortament i aprofitant aquell conjunt de circumstancies totes favorables s'empanyessin els remes i es navegés mar endins, vent en popa, vers el port de l'afirmació.

En les darrerries del mes de Janer de 1915, es comensaren els treballs en serio per a la realització de tant lloable obra. Mestre Llobet, junt amb sos intims, anaven fent calculs, cercant voluntats boi estudiant els preliminars i ja allavores el *Xixu* aquell *savi* ens l'escamotejà al mestre i vejerem aixís com saverem punt per punt lo que feien, que no era altre cosa, aixó sí, d'amagat, com qui fa cosa malfeta, amb traidoria, que de traidors fou aquell procediment, i tot, per a socabar la voluntat del mestre fent prevaldrer la seva, boi apartant la dels altres, sens preveurer que el fruit de ses amagades i sobterrànies maquinacions fora un setmesó. No sabé compendrer, amb tot i sa *sabiesa*, que de la suma de voluntats i mutues inteligencies n' havia de sortir la perfecció en els treballs inicials, i la demostració de çó que diem la trobarem en la primera reunió tinguda per a tractar de la constitució del «Orfeó Granollerí».

Era'l primer d'Abril, diada del Dijous Sant, a la tarda, que's celebrá la primera reunió per a tractar de sa constitució.

En ella hi assistiren una vintena d'invitats i desptés d'exposat els objectes de la mateixa, el *Xixu*, que ja portaba preparat el fruit de son pasteleix, en doná lectura i allavors fou, quant já en Francesc Bassas Palaus, es trová front a front amb aquell subjecte, trobant inacceptable, aquelles bases i Reglamentació, doncs lo que dit senyor proposaba no era altre cosa que crear una secció al igual que la del ball de la societat, sens autonomia, amb sols dos delegats per entendrers amb la Junta de la associació, restants aixís l'«Orfeó Granollerí» una entitat d'art que sols demanava hostatje i

protecció, lligada de peus i mans an els directores d'aquella casa, sens llibertat de iniciativa per a son desenrotllament, en una paraula lligada a un jou ignominiós, doncs son pensar no podria prevaldrer sens els pensars d'altres que 'n serien sos directors, gent tots ells no iniciats i que'n actes posteriors demostraren son desafecte als sentiments d'art pur de la terra, aixís com també a tot quant tingués flaire de catalanitat, en una paraula, a tot çó que n'es l'ánima i la raó fonamental de l'existencia dels orfeons a Catalunya.

En Bassas Palaus, doncs, s'oposá resoltament a que prosperes aquell *feto* obra del *sabi-Xixu* i recabá que's recomences de nou, la tasca, amb l'editament de que «l'Orfeó Granollerí» debia ésser completament autonom, amb Reglaments que aixís li concedessin, amb Junta propia boi essent, aixís mateix amo i senyor de sos sentiments i arbrite de ses iniciatives i veusaquí com aixís s'acordá nomenant-se ura comissió que portés els treballs per aquest cantó i veusaquí com aná per terra tot aquell *monument* literari, covat en el sobterrani de la fatuositat i com mercés a en Bassas Palaus, ajudat en aquella reunió amb braó per el mestre En Martí Llobet l'«Orfeó Granollerí» fou lo que tenia que ser i ha pogut empendre 'l vol que l'ha portat a gaudir de sa plena independencia.

I fins a un altre.

Wootz.

NOSTRE ABANDONO POLÍTIC

ERA verdaderament deplorable la decadència en que havien caigut els ideals del